

Pebersvendens nathue

Der er i Kjøbenhavn en Gade, som har det underlige Navn »Hyskenstræde«, og hvorfor hedder den det og hvad har det at betyde? Det skal være Tydsk, men der har man gjort Tydsken Uret: »Häuschen«, skulde man sige, og det betyder: smaa Huse; disse der, den Gang, og det i mange Aaringer, vare ikke stort andet end Træ-Boder, næsten som vi nu see dem stillede op paa Markederne; ja lidt større vel og med Vinduer, men Ruderne vare af Horn eller Blæreskind, thi den Tid var det for dyrt at have Glas-Ruder i alle Huse, men det er ogsaa saa langt tilbage i Tiden, at Oldefaders Oldefader, da han fortalte derom, ogsaa kaldte det: i gamle Dage; det er flere hundrede Aar siden.

De rige Kjøbmænd i Bremen og Lübeck dreve Handelen i Kjøbenhavn; selv kom de ikke herop, de sendte deres Svende, og de boede i Træboderne i »Smaahusenes Gade« og holdt Udsalget af Øl og Kryderi. Det var nu saa deiligt det tydske Øl, og der var saa mange Slags, Bremer-, Prying-, Emsø-Øl - ja Braunschweiger-Mumme, og saa alle de Kryderier, saadanne som Safran, Anis, Ingefær og især Peber; ja det var nu det Betydeligste her og derfor fik de tydske Svende i Danmark Navnet: Pebersvende, og det var en Forpligtelse de maatte indgaae hjemme, at de her oppe ikke turde gifte sig; mange af dem bleve saa gamle; selv maatte de sørge for sig, pusle om sig, selv slukke deres Ild, om de havde nogen; nogle bleve saadanne eenlige, gamle Karle, med egne Tanker og egne Vaner; efter dem kalder man nu hver ugift Mandsperson, der er kommet i nogenlunde sat Alder, en »Pebersvend«, alt det maa man vide for at forstaae Historien.

Man gjør Løier med Pebersvenden, siger, han skal have Nathue paa, trække den ned over Øinene og gaae at lægge sig:

»Skære, skære Brænde,

O Vee de Pebersvende, -

Tilsengs med dem en Nathue gaer,

De selv der' Lys maae tænde!« -

Ja, det synger man om dem! man spotter Pebersvenden og hans Nathue, - just fordi man kjender saa lidt til ham og til den, - ak, den Nathue skal man da aldrig ønske sig! og hvorfor ikke? Ja, hør!

Omme i Smaahusenes Gade, i de ældste Tider, var der ingen Brolægning, Folk traadte i Hul ved Hul, som i en opkjørt Huulvei, og snevert var der: Boderne stode

op til hinanden og saa nær gjenboes, at i Sommertiden spændtes tidt et * Seil over Gaden fra een Bod til en anden, og saa lugtede der imellem saa krydret af Peber, Safran og Ingefær. Bag Disken stod ikke mangen Ungersvend, nei, det var meest gamle Fyre, og de vare nu slet ikke, som vi tænke os, klædte med Paryk eller Nathue, med Skægsbuxer, Vest og Kjole knappede heelt op, nei saadan gik Oldefaders Oldefader klædt og saadan er han afmalet, Pebersvendene havde ikke Raad til at lade sig afmale, og det havde dog nok været værd nu at eie et Billede af een af dem, saaledes som han stod der bag Disken eller i Højtidsdagene vandrede til Kirken. Hatten var bredskygget og høipullet, og tidt stak een af de yngste Svende en Fjer i sin; den uldne Skjorte blev skjult ved en nedslagen linned Krave, Trøien sad snevert knappet til, Kappen løs ovenover og Buxerne gik lige ned i de bredsnudede Skoe, for Strømper bare de ikke. I Bæltet sad Madkniven og Skeen, ja der sad endnu en stor Kniv til at forsvare sig med, og den gjordes tidt behov i de Tider. Saadan netop gik klædt paa Festsdagene gamle Anthon, een af Smaahusenes ældste Pebersvende, kun havde han ikke den høipullede Hat, men en Kabuds og under den en strikket Hue, en rigtig Nathue, den havde han saa ganske vænt sig til, den blev altid paa, og han eiede hele to af den Slags; han var just til at male, han var saa pindmager, saa rynket om Mund og Øine, havde lange knoklede Fingre og graabuskede Øienbryn; over det venstre Øie hang der en heel Tot, kjønt var det vel ikke, men det gjorde ham saa kjendelig; man vidste om ham, at han var fra Bremen, men der var han egentlig ikke fra, der boede hans Herre; selv var han fra Thüringen, fra den Stad Eisenach, tæt under Wartburg; derom talte gamle Anthon ikke meget, men han tænkte derpaa desmere!

De gamle Svende i Gaden kom ikke meget sammen, hver blev i sin Bod, der tidlig paa Aftenen lukkedes og da saae der sort ud, der kom kun et mat Lysskjær ud gennem den lille Horn-Rude paa Taget, hvor, indenfor, som oftest paa sin Seng, den gamle Karl sad med sin tydske Sangbog og qvædede sin Aftenpsalme, eller han gik endnu langt ud paa Natten og puslede med hvad der kunde være; morsomt var det bestemt ikke, Fremmed i et fremmedt Land er en bitterlig Stand; man kommer slet Ingen ved, uden man skulde

staae dem iveien.

Tidt naar det var rigtig sort Nat udenfor med Regn og Rusk, kunde her være saa skummelt og øde; Lygter saae man ikke, uden den eneste og meget lille, der hang netop ud for den ene Ende af Gaden, foran den hellige Jomfrues Billede, der var malet paa Muren. Man hørte Vandet ordentligt skulpe og pladske mod Bjælkeværket nær ved, ud for Slotsholm, som den anden Ende af Gaden vendte imod. Saadanne Aftener bleve lange og eensomme, tog man sig ikke noget for: pakke ud og pakke ind, gjøre Kræmmerhuse og polere Vægtskaale er ikke nødvendigt hver Dag, men saa tager man sig Andet for, og det gjorde gamle Anthon, han syede selv paa sit Tøi, lappede paa sine Skoe; naar saa endelig han kom tilsengs, ja saa beholdt han, efter Sædvane, Nathuen paa, trak den endnu lidt længere ned, men snart igjen trak han den op for at see om ikke Lyset var vel slukket, han følte paa det, klemte Vægen og saa lagde han sig igjen og om paa den anden Side, og fik igjen Nathuen ned; men tidt kom saa i det samme den Tanke: mon vel i den lille Ildpote nede hvert Kul var heelt udbrændt, tilbørlig dæmpet, en lille Gnist kunde der endnu være blevet, den kunde tænde og gjøre Fortræd; og saa stod han op af sin Seng, krøb ned ad Stigen, Trappe kunde den ikke kaldes, og naar han saa kom til Ildpotten var der ikke Gnist at see, og han kunde vende om igjen; men tidt kom han kun Halvveien, saa var han uvis om Jernstangen var sat for Døren, om Krampen var for Skodderne; ja, saa maatte han ned paa de tynde Been; han frøs, Tænderne klappede da han krøb i Seng, for Kulde kommer først rigtig skrap, naar den veed den skal væk. Dynen trak han høiere op over sig, Nathuen mere ned over Øinene og vendte nu Tankerne bort fra Dagens Handel og Besvær, men det blev ikke til Behagelighed, for da kom gamle Minder og hang sine Gardiner op, og de har sommetider Knappenaale, som man stikker sig paa; av! siger man; og stikke de ind i det blodige Kjød og brænde, saa kan man faae Taarer i Øinene derved, og det fik ogsaa gamle Anthon tidt, der kom hede Taarer, de klareste Perler; de faldt paa Sengedynen eller paa Gulvet, og da klang de som om en Smertens Streng sprang, saa hjertefuldt; de fordunstede nok, de blussede op i Flamme; men de belyste da et Livsbillede for ham, det, der aldrig forsvandt af hans Hjerte; tørrede han saa Øinene med Nathuen, ja saa knustes Taaren og Billedet, men Kilden til det var og blev, den laae i hans Hjerte. Billederne kom ikke som de fulgte i Virkeligheden, oftest kom de smerteligste,

ogsaa de glad veemodige lyste frem, men just de kastede nu de stærkeste Skygger.

»Deilig er Bøgeskoven i Danmark!« sagde man, men deiligere løftede sig dog for Anthon Bøgeskoven i Egnen ved Wartburg; mægtigere og meer ærværdige syntes ham de gamle Ege oppe om den stolte Eidderborg, hvor Slyngplanterne hang hen over Klippens Steenblokke; sødere duftede Æbletræernes Blomster der, end i det danske Land; levende følte og fornåm han det endnu; en Taare trillede, klang og lyste: han saae tydeligt i den to Smaaabørn, en Dreng og en Pige, lege; Drengen havde røde Kinder, gule krølled Haar, ærlige blaae Øine, det var den rige Kræmmers Søn, lille Anthon, ham selv; den lille Pige havde brune Øine og sort Haar, kjæk og klog saae hun ud, det var Borgemesterens Datter, Molly. De To legede med et Æble, de rystede det og hørte hvorledes Kjærnerne raslede indeni; Æblet skar de over og fik hver et Stykke; de deelte Kjærnerne mellem sig og spiste dem, paa een nær, den skulde lægges i Jorden, meente den lille Pige.

»Saa skal Du see hvad der kommer ud af det, der kommer Noget, som Du slet ikke tænker Dig, der kommer et heelt Æbletræ, men ikke ligestrax!«

Og Kjærnen plantede de i en Urtepotte, begge To vare ivrige dermed; Drengen gravede Hul i Jorden med sin Finger, den lille Pige lagde Kjærnen ned og begge To dækkede Jorden til.

»Nu maa Du ikke imorgen tage den op, for at see om den har faaet Rod,« sagde hun, »det maa man ikke! det gjorde jeg med mine Blomster, kun to Gange, jeg vilde see om de groede, da havde jeg ikke bedre Forstand, og Blomsterne døde!«

Urtepotten blev hos Anthon og hver Morgen, hele Vinteren saae han til den, men der var kun den sorte Jord at see; nu kom Foraaret, Solen skinnede saa varmt, da pippede der frem i Urtepotten to smaa grønne Blade.

»Det er mig og Molly!« sagde Anthon, »det er yndigt, det er mageløst!«

Snart kom der et tredie Blad; hvem betyder det? Ja, der kom eet og eet endnu! hver Dag og Uge blev det større og større, Planten blev et heelt Træ. Og dette, Altsammen, afspejlede sig nu i en eneste Taare, der knustes og forsvandt; men den kunde komme igjen fra Vældet, - fra gamle Anthon's Hjerte.

Nær ved Eisenach strækker sig en Række stenede Bjerge, eet runder sig frem og har hverken Træer, Buske eller Græs; det kaldes Venusbjerget; derinde

boer Fru Venus, en Afguds-Qvinde fra hedensk Tid, Fru Holle kaldtes hun, det vidste og veed endnu hvert Barn i Eisenach; ind til sig havde hun lokket den ædle Ridder Tannhäuser, Minnesangeren fra Wartburg Sangerkreds.

Lille Molly og Anthon stode tidt ved Bjerget, og eengang sagde hun: »Tør Du banke paa og sige: Fru Holle! Fru Holle! luk op, her er Tannhäuser!« men det turde Anthon ikke; Molly turde det; dog kun de Ord: »Fru Holle! Fru Holle!« sagde hun høit og tydeligt, Resten talte hun saaledes hen i Vinden, saa utydeligt, at Anthon var vis paa, hun ikke havde sagt noget egentligt; saa kjæk saae hun ud, saa kjæk, som naar hun sommetider med andre Smaapiger traf sammen i Haven med ham, og de da alle vilde kysse ham, just fordi han ikke vilde kysses, og slog fra sig, hun alene vovede det.

»Jeg tør kysse ham!« sagde hun stolt og tog ham om Halsen; det var hendes Forfængelighed og Anthon fandt sig deri, tænkte slet ikke derover. Hvor var hun yndig, hvor var hun kjæk. Fru Holle i Bjerget skulde ogsaa være deilig, men den Deilighed havde man sagt, var det Ondes forførende Skjønhed; den høieste Deilighed derimod var en saadan som fandtes hos den hellige Elisabeth, Landets beskyttende Helgeninde, den fromme thüringske Fyrstinde, hvis gode Gjerninger gennem Sagn og Legende forherligede her saa mangt et Sted; i Capellet hang hendes Billede med Sølvlamper om; - dog hun lignede slet ikke Molly.

Æbletræet, de to Børn havde plantet, voxede Aar for Aar, det blev saa stort, at det maatte plantes ud i Haven i den friske Luft, hvor Duggen faldt, hvor Solen skinnede varmt, og det fik Kræfter til at staae Vinteren imod med, og efter Vinterens haarde Tryk, var det ligesom om det af Glæde i Foraaret satte Blomster; i Høsten havde det to Æbler, eet for Molly, eet for Anthon; mindre kunde det ikke godt være.

Træet havde skyndt sig frem, Molly voxte som Træet, hun var frisk, som en Æbleblomst; men længe skulde han ikke see paa den Blomst. Alting skifter, Alting vexler! Mollys Fader forlod det gamle Hjem og Molly fulgte med, langt bort; - ja i vor Tid er det ved Dampen kun nogle Timers Reise, men den Gang brugte man meer end Nat og Dag til at komme saa langt Øster paa fra Eisenach, det var heelt i den yderste Kant af Thüringen, til den Stad, der endnu kaldes Weimar.

Og Molly græd og Anthon græd; - alle de Taarer, ja de randt nu i een eneste Taare og den havde Glædens røde, deilige Lys. Molly havde sagt ham, hun holdt af

ham meer end af al Herlighed i Weimar.

Der gik et Aar, der gik to, tre, og i al den Tid kom to Breve, det ene bragte Fragtmanden, det andet havde en Reisende med; det var en Vei, lang, tung og i Bugter, forbi Stæder og Byer.

Hvortidt havde ikke Anthon og Molly sammen hørt Historien om Tristland og Isolde og saa ofte havde han tænkt derved sig og Molly, skjøndt Navnet Tristand skulde betyde at »han var født dem i Sorg«, og det passede ikke paa Anthon, han vilde heller aldrig som Tristand kunde faae i Tanke, »hun har glemt mig!« men Isolde glemte jo ogsaa heller ikke sin Hjertens Ven, og da de begge vare døde og jordede paa hver sin Side af Kirken, voxte Lindetræerne fra Gravene hen over Kirketaget og mødtes blomstrende der; det var saa smukt, syntes Anthon, og dog saa sørgeligt -, men sørgeligt kunde det ikke blive med ham og Molly og saa fløitede han en Vise af Minnesangeren, Walther von der Vogelweide:

»Under Linden ved Heden -!«

Og især klang saa deilig i den:

»Ud for Skoven, i den stille Dal,

Tandaradai!

Sang dertil en Nattergal!«

Den Vise kom ham altid paa Tunge, den sang og fløitede han i den maaneklare Nat, da han til Hest i den dybe Huulvei reed afsted for at naae til Weimar og gjeste Molly; han vilde komme uventet, og han kom uventet.

Velkommen fik han, Viin fuldt op i Bægeret, muntert Selskab, fornemt Selskab, en hyggelig Stue og en god Seng, og dog var der slet ikke som han havde tænkt og drømt sig! han forstod ikke sig, han forstod ikke de Andre; men vi kunne forstaae det! Man kan være i Huset, i Familie, og groer dog ikke fast, man samtaler, som man samtaler i en Postvogn, kjender hinanden, som man kjender hinanden i en Postvogn, generer hinanden, ønsker at man var afsted, eller at vor gode Nabo var afsted. Ja saadant Noget fornam Anthon.

»Jeg er en ærlig Pige,« sagde Molly til ham, »jeg vil selv sige Dig det! Meget har forandret sig siden vi vare sammen som Børn, det er anderledes udenom og indeni! Vane og Villie har ikke Magt over vort Hjerte! Anthon! jeg vil ikke have en Uven i Dig, nu jeg snart er langt borte herfra! - tro mig, jeg har en god Tanke for Dig, men holde af Dig, som jeg nu veed, at man kan holde af et andet Menneske, det har jeg aldrig gjort! - Det maa Du finde Dig i! - Farvel, Anthon!«

Og Anthon sagde ogsaa Farvel; der kom ikke Taare

skabt i hans Øine, men han fornå, at han ikke længer var Mollys Ven. Den gloende Jernstang og den frosne Jernstang bider Huden af vor Læbe med lige Fornemmelse for os, naar vi kysse den, og han kyssede lige stærkt ind i Kjærlighed, som i Had.

Ikke et Døgn var Anthon om at naae hjem igjen til Eisenach, men Hesten han reed paa blev ogsaa spoleret.

»Hvad siger det!« sagde han, »jeg er spoleret og jeg vil spolere Alt, hvad der kan minde mig om hende: Fru Holle, Fru Venus, du hedenske Qvinde! - Æbletræet skal jeg knække og brække, rykke op med Rod; aldrig skal det blomstre meer og sætte Frugt!«

Men Træet blev ikke lagt øde, selv var han lagt øde og laae i Feber paa sin Seng. Hvad kunde hjælpe ham op igjen? Der kom en Medicin, der kunde det, den bittreste, der findes, den, der ryster op i den syge Krop og den krympende Sjæl: Anthon's Fader var ikke længer den rige Kjøbmand. De tunge Dage, Prøvelsens Dage, stode for Døren; Ulykken væltede ind; som store Søer kom den i det engang rige Huus. Faderen blev en fattig Mand, Sorg og Ulykke lamslog ham; da fik Anthon Andet at tænke paa, end Kjærestesorg og at være vred paa Molly; han maatte nu være Fader og Moder i Huset, han maatte ordne, hjælpe, tage ordentligt fat, selv ud i den vide Verden og tjene for sit Brød.

Til Bremen kom han, prøvede Nød og tunge Dage, og de gjøre Sindet haardt eller blødt, tidt altfor blødt. Hvor langt anderledes var dog Verden og Menneskene der, end han havde tænkt sig i Barndoms Tid. Hvad var ham nu Minnesangernes Viser, Kling og Klang, Mundsveir! ja det var hans Mening sommetider, men andre Tider klang de Sange ham inde i Sjælen og han blev from i Sind.

»Guds Villie er den bedste!« sagde han da, »godt var det, at Vor Herre ikke lod Mollys Hjerte hænge ved mig, hvad skulde det have ført til, nu da Lykken saaledes har vendt sig. Hun slap mig, før hun vidste eller tænkte paa dette Omslag fra Velstands Dage, der forestod. Det var en Herrens Naade mod mig, Alt er skeet paa det Bedste! Alt skeet viseligt! hun kunde ikke derfor; og jeg har været hende saa bitter fjendsk!«

Og Aaringer gik; Anthon's Fader var død, Fremmede boede i Fædrehuset; Anthon skulde dog see det igjen, hans rige Herre sendte ham i Reise-Ærinde og da kom han gennem sin Fødeby Eisenach. Det gamle Wartburg stod uforandret deroppe paa Fjeldet, med

»Munken og Nonnen« i Steenblokken; de mægtige Egetræer gave samme Omrids til det Hele som i Barndomstid. Venusbjerget skinnede nøgent graaligt frem i Dalen. Gjerne havde han sagt: »Fru Holle, Fru Holle! luk Bjerget op! saa bliver jeg dog der paa Hjemmets Grund!«

Det var en syndig Tanke og han slog Kors for sig; da sang en lille Fugl fra Busken, og den gamle Minneviser kom ham i Tanke:

»Ud for Skoven, i den stille Dal,

Tandaradai,

Sang dertil en Nattergal!«

Han huskede paa saa Meget, her ved sin Barndoms By, den han gjensaae gennem Taarer. Pædrehuset stod som før, men Haven var omlagt, en Markvei førte hen over et Hjørne af den gamle Have-Grund, og Æbletræet, det han ikke havde faaet ødelagt, stod der, men uden for Haven, paa den anden Side af Veien, dog Solen skinnede paa det som før og Duggen faldt paa det som før, det bar rigelig Frugt, der bøiede Grenene ned mod Jorden.

»Det trives!« sagde han, »det kan det!«

Een af de store Grene paa det var dog knækket, kaade Hænder havde gjort det, Træet stod jo ved Alfarvei.

»Man bryder af dets Blomster, uden at sige Tak, man stjæler af Frugten og knækker Grenene; her kunde siges, dersom man kan tale om et Træ, som om et Menneske: det var ikke sjunget for Træets Vugge, at det skulde saadan staae. Det begyndte sin Historie saa smukt, og hvad kom der ud af den? forladt og glemt, et Havetræ paa Grøften, ved Mark og Landevei! der staaer det uden Læ, rusket og knækket! det visner vel ikke deraf, men med Aarene blive Blomsterne færre, Frugterne ingen og tilsidst - ja, saa er Historien ude!«

Det tænkte Anthon der under Træet, det tænkte han mangan Nat i det lille eensomme Kammer i Træhuset i fremmed Land i Smaahusenes Gade i Kjøbenhavn, hvorhen hans rige Herre, Kjøbmanden i Bremen, havde sendt ham og betinget at han ikke maatte gifte sig.

»Gifte sig! ho, ho!« loe han saa dybt og underligt.

Vinteren var kommet tidlig, det frøs skrap; udenfor var en Sneestorm, saa at Enhver der kunde det holdt sig indendøre; derfor var det ogsaa, at Anthon's Gjenboer ikke lagde Mærke til, at hans Bod hele to Dage ikke blev aabnet, han selv slet ikke viste sig, hvem gik ud i det Veir, naar man kunde lade være?

Det var graae, mørke Dage, og i Boden, hvor Ruderne jo ikke vare af Glas, blev kun Tusmørke og bælgmørk

Nat. Gamle Anthon havde i to Dage slet ikke forladt sin Seng, han eiede ikke Kræfter dertil; det haarde Veir ude havde han længe fornummet i sine Lemmer. Forladt laae den gamle Pebersvend, og kunde ikke hjælpe sig, knap kunde han række til Vandkrukken, den han havde stillet udenfor Sengen, og den sidste Draabe var ogsaa drukket. Det var ikke Feber, ikke Sygdom, det var Alderdommen, der lammede ham. Det var næsten som stadig Nat om ham, deroppe hvor han laae. En lille Edderkop, den han ikke kunde see, spandt tilfreds og travlt sin Spindelvæv hen over ham, som skulde der dog vaie lidt nyt, friskt Sørgeflor, dersom den Gamle lukkede sine Øine.

Saa lang og døsende tom var Tiden; Taarer havde han ikke, Smerte ikke heller; Molly var slet ikke i hans Tanke; han havde en Fornemmelse af, at Verden og dens Tummel ikke meer var hans, at han laae udenfor den, Ingen tænkte paa ham. Et Øieblik syntes han at fornemme Hunger, ogsaa Tørst, - ja han fornemte den! men Ingen kom at vederqvæge ham, Ingen vilde komme. Han tænkte paa dem, der vansmægtede, huskede, hvorledes den hellige Elisabeth, da hun levede her paa Jorden, hun, hans Hjemstavns og Barndoms Helgeninde, den ædle Hertuginde af Thüringen, den høifornemme Frue steg selv ind i den fattigste Vraa og bragte den Syge Haab og Vederqvægelse. Hendes fromme Gjæringer lyste ind i hans Tanker, han huskede, hvorledes hun kom og taledes Trøstens Ord til dem der leed, badede den Lidendes Saar og bragte den Hungrige Føde, skjøndt hendes strenge Husbond vrededes derover. Han huskede Sagnet om hende, hvorledes, da hun kom med den fuldpakkede Kurv, hvori var Viin og Føde, hendes Husbond, der bevogtede hendes Skridt, traadte frem og i Vrede spurgte, hvad det var hun der bar, hun da i Skræk svarede, det er Roser, jeg har plukket i Haven, han rev Dugen af, og Miraklet var skeet for den fromme Qvinde, Vinen og Brødet, Alt i Kurven laae forvandlet til Roser.

Saaledes levede Helgeninden i Tankerne hos gamle Anthon, saaledes stod hun lyslevende for hans matte Syn, foran hans Seng i den ringe Træbod i det danske Land. Han blottede sit Hoved, saae hende ind i de milde Øine og Alt rundtom var Glands og Roser, ja disse selv bredte sig ud saa duftende, en egen deilig Æbleduft fornemte han, et blomstrende Æbletræ saae han det var, det strakte sig henover ham, det var Træet, han med Molly havde plantet som lille Kjærne.

Og Træet dryssede sine duftende Blade ned paa hans

hede Pande og kjølede den; de faldt paa hans forsmægtende Læber og det var som styrkende Viin og Brød, de faldt paa hans Bryst og han følte sig saa let, saa tryk til at blunde.

»Nu sover jeg!« hviskede han stille; »Søvnen gjør godt! imorgen er jeg karsk og rigtig oppe igjen! deiligt! deiligt! Æbletræet plantet i Kjærlighed, seer jeg i Herlighed!«

Og han sov.

Dagen derpaa, det var den tredie Dag Boden var lukket, Sneen fygede ikke meer, søgte Gjenboen over til gamle Anthon, der slet ikke viste sig. Han laae udstrakt død med sin gamle Nathue trykket mellem Hænderne. Den fik han ikke paa i Kisten, han havde jo endnu een, reen og hvid.

Hvor vare nu de Taarer han havde grædt? Hvor vare de Perler? I Nathuen bleve de, - de ægte gaae ikke af i Vasken - med Huen bleve de gjemt og glemte, - de gamle Tanker, de gamle Drømme, ja de bleve endnu i Pebersvendens Nathue. Ønsk Dig ikke den! din Pande vil den gjøre altfor heed, faae Pulsen til at slaae stærkere, bringe Drømme, som vare de Virkelighed; det prøvede den Første, som fik den paa og det var dog et halvhundred Aar efter, og det Borgemesteren selv, der sad med Kone og elleve Børn, godt inden Vægge; han drømte strax om ulykkelig Kjærlighed, Fallit og knap Tæring.

»Hu! hvor den Nathue varmer!« sagde han og rev den af og der trillede en Perle og atter en Perle, der klang og lyste. »Det er Gigten!« sagde Borgemesteren, »det gnistrer mig for Øinene!«

Det var Taarer, grædt for et halvhundred Aar siden, grædt af gamle Anthon fra Eisenach.

Hver som siden fik den Nathue paa, fik rigtignok Syner og Drømme, hans egen Historie blev til Anthon's, det blev et heelt Eventyr, det blev mange, dem kunne de Andre fortælle, nu have vi fortalt det første og med det er vort sidste Ord: - ønsk Dig aldrig Pebersvendens Nahue.

* * *